

Nascut a Sant Boi de Llobregat, on continua vivint i treballant, en Federico Carabella Cortés fa gairebé vint anys que va començar a exercir com a professional del dret, i encara ara ho fa amb la mateixa il·lusió d'aleshores.

L'afició per la música, que li ve des de petit i que no ha deixat mai del tot, el va portar a abandonar per un temps els estudis. **"Amb gran disgust del meu pare vaig decidir tocar en un conjunt, i no va ser fins que em vaig casar que la meva dona em va animar a reprendre els estudis."** Mentrestant s'havia incorporat al despatx d'en Miquel Munar on confessa haver après molt: **"Vaig col·laborar amb ell gairebé uns deu anys. La meva feina era anar pels jutjats, i aprofitava sempre per quedar-me a escoltar judicis, dels quals aprenia molt. Recordo que vaig tenir poques vegades l'ocasió de sentir un gran advocat i professor com és en Joan Córdoba, però sí algunes vegades més a qui també considero un gran mestre de l'oratoría, Pere Cano."** A més d'aquesta feina trepitjant jutjats, el nostre personatge estava vinculat a una empresa de Barcelona i a la nit estudiava: **"Recordo aquella època amb molta alegria però també amb certa tristesa, perquè a la meva filla Núria, que ara té vint anys, li podia dedicar molt poc temps."** La decisió d'en Federico de dedicar-se a l'advocacia segurament té molt a veure amb el fet que el seu pare fos secretari judicial: **"Quan al juny acabava l'escola em feia estar cada dia una estona al jutjat abans de deixar-me anar a la piscina. Allà vaig aprendre a escriure a màquina i em va ensenyar com funcionava el registre civil."** I afegeix: **"Sempre em deia que li agradaria que fos advocat, perquè els veia com a persones que es guanyaven bé la vida i que ho feien ajudant l'altra gent."** El seu pare era una persona molt apreciada a la població i coneixia molt bé quina era la seva feina: **"Actualment, un secretari judicial és el cap de personal del jutjat, ha de vetllar per darrere el jutge perquè tot el personal compleixi horari i feina i, a més, és qui porta tot el tema econòmic. Quan el meu pare hi treballava s'encarregava també d'algunes altres coses."**

Posar-se per compte propi no és senzill i el nostre lletrat va haver de lluitar per aconseguir fer-se un lloc: **"La Pietat, la meva esposa, hi va posar molt de la seva part perquè jo me'n sortís. El primer despatx que vaig tenir me'l va llogar ella, perquè es va adonar que a casa no tenia ni prou espai per rebre els clients."** Mica en mica, i a còpia d'esforç, va anar fent-se un nom i els casos es van anar succeint: **"De primer, m'adonava que hi havia encara moltes coses que no sabia, cada assumpte que m'explicaven era nou per a mi i vaig seguir estudiant i estudiant. Vaig fer cas del que em va dir un gran mestre, en Vicenç Vidal, que era que em mirés la llei i que allà ho trobaria tot, i així ho he fet des de llavors."** Recorda també amb una certa nostàlgia aquells primers temps en què portava sobretot judicis de faltes i en què entre els professionals regnava la companyonia: **"Els jutjats tenien una calidesa que ara enyoro una mica, perquè crec que s'estan despersonalitzant amb la supressió de vistes públiques i l'entrada de la informà-**

tica." D'altra banda, es comença a entreveure una certa pèrdua d'ètica dins la professió: **"Penso que encara es pot creure en els pactes entre cavallers, almenys a Sant Boi, però també és cert que m'he trobat a Barcelona amb un parell d'advocats que s'han tirat enrere en temes que s'havien acordat prèviament."**

En relació a la necessitat d'aconseguir acords o bé d'anar al contenciós, ell ho té molt clar: **"Sóc del parer que quants menys plets es facin millor, perquè anar al jutjat vol dir tirar una moneda a l'aire."** És per aquesta raó que no assegura mai a un client que guanyarà el cas, per molt senzill que sembli o per moltes proves que tingui: **"En el tema matrimonial, per exemple, que és un tema que m'agrada portar personalment, és en el que més intento arribar a la redacció d'un conveni."** A vegades, però, li és difícil fer entendre a alguns marits el perquè de la pensió compensatòria a l'esposa: **"Solen ser molt renitents quan es toca aquest tema, però han de comprendre que aquella senyora, que no ha treballat mai des que es va casar fa més de vint anys, el més probable és que no pugui trobar feina i que d'alguna cosa ha de viure."** Però alguns clients s'aferran a la idea del contenciós i **"no entenen que hi acabaran perdent molt més del que es pensen."**

Molt sovint s'alxequen veus sobre el mal funcionament de la justícia, i els professionals són els que se'n fan més ressò: **"Jo penso que l'Administració funciona millor que abans, hi ha molts més mitjans, però que de tota manera no acaba d'anar bé. Per a mi, un dels aspectes més importants rau en la preparació dels funcionaris que han de fer aquella feina que se'ls assigna, que no sempre és l'adequada."** Pel que fa a la figura del jutge, comenta: **"La seva és una feina difícil i aspra, ha d'interpretar la norma i aplicar-la el millor que cregui, però està supeditat a una norma que no ha fet ell. Una vegada un jutge em va dir que en aquella ocasió no havia aplicat la norma, sinó que havia fet justícia."** La de magistratura seria amb seguretat una bona sortida professional per a determinats advocats: **"Crec que seria molt edificant que a un professional d'una certa edat i a qui encara agradés l'advocacia li donessin facilitats per accedir a la carrera de jutge. No seria edificant només per a ell; també ho seria per a la justícia. I tots en sortiríem beneficiats."** En Federico té clar que queixar-se no soluciona els problemes i que una entesa adient entre professionals podria ser una bona solució: **"Massa vegades em sembla que oblidem que els jutges, els advocats, els secretaris i la resta de funcionaris que treballen als jutjats estem dalt d'un mateix carro, i que és entre tots que hem de tirar la justícia endavant."**

Malgrat que ens confessa que no ha impartit mai classes de dret, escoltar en Federico Carabella ens ha semblat tota una lliçó sobre el rerefons de la seva feina i la manera de fer les coses ben fetes amb ganes i il·lusió. Qui ja fa temps que ho deu haver après són els seus fills, Núria i Jordi, a qui ha intentat transmetre tots aquests valors perquè els puguin aprofitar en la professió que escullin en el futur.

“Massa vegades em sembla que oblidem que els jutges, els advocats, els secretaris i la resta de funcionaris que treballen als jutjats estem dalt d’un mateix carro, i que és entre tots que hem de tirar la justícia endavant”

Federico Carabella - Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat)